

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **L. S.**, zast. doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Policejní prezídium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 25. 4. 2013, č. j. PPR-6349-6/ČJ-2013-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2017, č. j. 6 Ad 13/2013 - 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí policejního prezidenta. Policejní prezident jako odvolací správní orgán příslušný dle § 190 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítl žalobcem podané odvolání a potvrdil rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále také „prvostupňový správní orgán“) ze dne 6. 2. 2013, č. j. 29/2013, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby.

[2] Osobnostní nezpůsobilost žalobce byla shledána na základě psychologického posudku ze dne 24. 9. 2012, přezkoumaného odborným psychologickým pracovištěm Policejního prezidia České republiky dne 14. 12. 2012. Pro účely správního řízení byl žalovaným vyžádán závěr psychologického posudku v podobě využitelné pro rozhodnutí o odvolání. Závěry obou psychologů byly sice vydány před novelou vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním

sboru, ve znění v době rozhodné (dále jen „vyhláška“), účinnou ke dni 1. 1. 2013, která stanovila další náležitosti závěru psychologa, avšak rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo vydáno až dne 6. 2. 2013, proto byl odvolacím správním orgánem vyžádán závěr psychologického posudku splňující náležitosti vyhlášky po novele.

[3] Tento postup odvolacího správního orgánu žalobce napadl u městského soudu žalobou, v níž namítal, že žalovaný se nevypořádal se vznesenými námitkami zejména ve vztahu k průběhu psychotestů (psychotesty byly zmanipulované a právě jemu byla vybrána likvidační baterie) a ani si nevyžádal doplňující stanovisko posuzujících psychologů k namítanému provedení většiny testů jiným psychologem a k použití odlišných psychotestů ve srovnání s ostatními prověřovanými osobami. Žádost o provedení psychotestů měla dle tvrzení žalobce vážné formální chyby a byla založena na tvrzeních, která jsou ve zjevném rozporu se skutečným stavem, nadto neměl možnost vyšetření odmítnout, protože při přezkumu psychologického posudku dne 14. 12. 2012 mu nebyl dán k podpisu tiskopis prohlášení, kterým by vyjádřil souhlas s jeho provedením.

[4] Městský soud postup odvolacího správního orgánu shledal jako zákonný, neboť správní řízení obou stupňů tvoří jeden celek tak, že pokud je určité správní rozhodnutí ohledně svých důvodů v rámci odvolacího řízení doplněno, jde o právem předvídaný postup souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal (rozsudek ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 As 138/2015 - 42). Námitky vznesené žalobcem zhodnotil jako spekulace, protože byly uvedeny pouze v obecné rovině a nebyly podloženy důkazy, navíc se žalovaný jako odvolací správní orgán s nimi vypořádal (dotazem na vyšetřujícího psychologa v rámci poradní komise policejního prezidenta). Prohlášení při vyšetření žalobce podepisovat nemusel, protože při přezkumu psychologického posudku se prohlášení podepisuje pouze v případě provedení doplňujícího vyšetření prováděného na základě čl. 4 odst. 2 písm. b) závazného pokynu policejního prezidenta č. 209/2006, kterým se upravuje zjišťování osobnostní způsobilosti a poskytování psychologické péče v Policii České republiky, a v případě žalobce o takové doplňující vyšetření nešlo. Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil, že se mělo jednat o doplňující vyšetření, městský soud nemohl zaujmout konkrétnější stanovisko, neboť byl vázán žalobními body.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Včas podanou kasační stížností, včetně jejího doplnění, se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel stejně jako v řízení před městským soudem brojí proti postupu správních orgánů v tom, že žalovaný doplnil správní spis o odborné stanovisko psychologa obsahující závěr o osobnostní nezpůsobilosti stěžovatele využitelný pro účely správního řízení až v odvolacím řízení, čímž stěžovatele zbavil možnosti odvolání proti takovému postupu. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta, kterým byl propuštěn ze služebního poměru, mělo být odvolacím správním orgánem zrušeno, protože jeho osobnostní nezpůsobilost byla zjištěna psychologickým posudkem, který nebyl řádně odůvodněn (k tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35). Odvolací správní orgán však rozhodnutí potvrdil, přitom změnil celé odůvodnění, a tedy nešlo jen o doplnění odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jak se

domnívá městský soud, ale o jeho náhradu, čemuž měla odpovídat i změna výroku. Nadto se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s námitkami, které stěžovatel vznášel, a to námitkami směřujícími jak do důvodů, pro které byl poslán na vyšetření, průběhu psychotestů (špatný zdravotní stav stěžovatele před vyšetřením), tak do psychotestů samotných (stěžovateli byl úmyslně dán příliš obtížný test), přičemž nebyl zohledněn dosavadní průběh služby (stěžovatel nebyl kázeňsky řešen, byl dobře hodnocen). Konečně stěžovatel namítá, že byl vyslán na psychologické vyšetření osobou, která k tomu neměla příslušnou pravomoc.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný se plně ztotožňuje s právními názory a závěry učiněnými městským soudem a má za to, že městský soud správně zohlednil aktuální judikaturu Nejvyšší správního soudu, neboť rozsudek, na který odkazuje stěžovatel, nelze na jeho případ použít. Citovaný rozsudek se vztahoval k minulé praxi psychologických posudků, které nebyly odůvodněny a posuzované osoby se tak nemohly účinně proti takovému posudku bránit. Psychologický posudek, jímž byl stěžovatel vyhodnocen jako osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby, je řádně odůvodněn a závěr z něj učiněný splňuje požadavky vyhlášky. Skutečnost, že tento závěr byl doplněn do správního spisu až v odvolacím řízení, není na úkor zákonnosti rozhodnutí, jímž byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, protože v řízeních ve věcech služebního poměru je prolomena zásada dvojinstančnosti správního řízení, což ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 - 31). Zrušení prvostupňového rozhodnutí nebylo vzhledem k existujícímu psychologickému posudku prokazujícímu osobnostní nezpůsobilost možné. Veškeré námitky stěžovatele byly ve správním řízení vypořádány, včetně té, že dostal likvidační baterii psychologických testů za účelem odvedení pozornosti od skutečných problémů v Policii České republiky, neboť dostal standardní psychologický test obsahující obvyklé metody. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil a odůvodnil, proč je stěžovatel propouštěn ze služebního poměru, přičemž postupoval v mezích zákona, a proto navrhuje s ohledem na uvedené zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána. Stěžovatel svými námitkami brojí proti celému postupu vedoucímu k jeho propuštění ze služebního poměru, následného postupu odvolacího správního orgánu a stejně tak proti posouzení jeho žaloby městským soudem, přičemž opakovaně vznáší totožné námitky kromě jediné, a sice že byl vyslán k psychologickému vyšetření osobou, která k tomu neměla personální pravomoc. Vzhledem k tomu, že tuto námitku uplatňuje teprve v řízení o kasační stížnosti a zároveň mu nic nebránilo v tom, aby ji uplatnil v řízení před městským soudem, jde v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. o námitku nepřípustnou (k tomu viz rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS), ke které kasační soud nemůže přihlédnout.

[10] Postup žalovaného jako odvolacího správního orgánu byl plně v souladu s tehdejší právní úpravou, zákonem o služebním poměru a vyhláškou. Kasační soud se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu v tom, že obě dílčí správní řízení vedená správními orgány prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Zrušit prvostupňové rozhodnutí bez dalšího doplňování však nebylo možné, protože zákonem předvídanou formou psychologického posudku byla zjištěna osobnostní nezpůsobilost k výkonu služby, která je obligatorním důvodem ukončení služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Žalovaný postupoval v souladu s povahou řízení ve věcech služebního poměru, pokud s ohledem na novelizaci vyhlášky, která od 1. 1. 2013 rozšířila požadavky na závěry psychologického posudku, dožádal závěr odpovídající této novele. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak oproti rozhodnutí prvostupňovému doplněno o závěr psychologa ze dne 12. 4. 2013, který jen potvrzuje předchozí psychologický posudek včetně jeho přezkumu. Situace, kterou namítá stěžovatel, pro kterou by žalovaný musel prvostupňové rozhodnutí zrušit, by nastala pouze v případě, pokud by tento doplněný závěr byl s předchozími posudky v rozporu, což však nebyl. Námitka stěžovatele na nezákonný postup žalovaného je proto nedůvodná stejně jako ta, že byl shledán osobnostně nezpůsobilým na základě neodůvodněného psychologického posudku, protože důvody byly doplněny a jsou v souladu se závěry psychologických posudků.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal způsob, jakým se městský soud vypořádal s námitkami stěžovatele ohledně průběhu psychotestů (špatný zdravotní stav stěžovatele) a psychotestů samotných (nezvládnutelné psychologické testy), jako rozporný se zásadami soudního přezkumu správních rozhodnutí, neboť tato svoje tvrzení stěžovatel nijak nedoložil. Naopak to byl žalovaný, kdo doložil, že při testování byla použita standardní baterie testů (viz ve spise založené vyjádření psychologů, kteří prováděli testování jak 20. 9. 2012, tak jeho přezkum dne 14. 12. 2012). Stejně tak nelze přehlédnout opakované oddalování termínu psychologického vyšetření, které se mělo nejprve uskutečnit 3. 5. 2012, pak 4. 6. 2012 až konečně 20. 9. 2012 skutečně proběhlo. Přezkum vyšetření na vlastní žádost stěžovatele byl rovněž oddalován, neboť se měl uskutečnit 9. 11. 2012 a uskutečnil se až 14. 12. 2012.

[12] K námitce stěžovatele, že před konáním vyšetření byl ve špatném zdravotním stavu, což se muselo projevit na jeho výsledku, nelze než konstatovat, že měl dostatek času na uzdravení ode dne, kdy měl jít na vyšetření poprvé. Důvody, pro které byl poslán na vyšetření, spočívaly toliko v jeho chování, na základě kterého bylo možné se domnívat, že je osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby, což je v souladu s § 2 písm. c) vyhlášky právem předpokládaný důvod pro takový postup, přičemž je nutno zdůraznit, že postačuje pouze domněnka. Předchozí výkon služby takovou domněnku nevyvrací ani nepotvrzuje, důkazem osobnostní způsobilosti či nezpůsobilosti pro výkon služby je pouze psychologický posudek včetně závěru z něj plynoucího, proto je i námitka stěžovatele, že při dosavadním průběhu služby dosahoval dobrých výsledků a nebyl tak dán důvod jej posílat na psychologické vyšetření, nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu